

Milena Kosec in Borut Savski

Minifestival Vmesni prostori / Zwischenraume / Intermediate Spaces

Vmesni prostori so bili projekt kulturno-umetniške izmenjave dveh urbanih okolij – Ljubljane in Graza. Na mini festivalu je sodelovalo več kot dvajset avtorjev z različnih področij. Po lastnih željah so predstavili že realizirane projekte, tekoče projekte ali pa le idejne zasnove projektov.

Vmesni prostor je tisti skupen prostor, ki si ga nihče ne lasti. V skupen prostor je potrebno posegati, ga polniti, vendar si ga ne smemo čez mero prisvajati. Tak prostor soustvarjamo, pri tem pa ohranjamo svojo individualnost in lastni izraz. Gre torej za prostor komunikacije in ne konfrontacije. Osnova uspešnih prostorov je enakovredno izmenjevanje vlog – poslušanja in pripovedovanja. Pripoved je tudi pripoved v umetniških jezikih.

Milena Kosec: Kako sem padla v Vmesne prostore

Nekega povsem običajnega dne me je Marija Mojca Pungercar poklicala po telefonu, če bi hotela sodelovati na nekem projektu, imenovanem *Vmesni prostori* v Grazu. Takoj sem z navdušenjem sprejela povabilo, ne vedoč, v kaj se spuščam. Dandanašnji je za tako odločitev najbolj pomembno, da imaš čas. K sreči sem ga imela. Ko sem se bolj seznanila s pričakovano vsebino, se je izkazalo, da mi je projekt napisan na kožo. Sama se s svojim delom vedno čutim nekje vmes med precej puritansko vzgojo in neobvladljivim lastnim prav, izven ustaljenih umetniških zvrsti, vedno v raziskovanju neznanega generacijsko ne pripadajočo. Zbrana družba v asocijaciji ESC v Grazu in kasneje v galeriji Kapelica v Ljubljani se mi je izkazala kot topel dom, kot inkubator raziskovanja.

Vsakega povabila se razveselim kot otrok. Nato nastopijo težka vprašanja: »Kako in s čim nastopiti, kako se predstaviti, je moje delo dovolj zanimivo?«. Predlog s

strani organizatorjev je bil, da se v Grazu za lažje spoznavanje med udeleženci predstavimo z enim že zaključnim delom. Sama se zelo izogibam kakršni koli novi materialni produkciji. Vse bolj se posvečam razvijanju popolnoma osebnih razgovorov. To je za galerijsko publiko praktično nevidno, še posebej, ker teh pogovorov ne želim posebej dokumentirati, da lahko ostanejo na ravni intimnega doživetja. V tem sem še bolj trdna, odkar poznam podatek, da se je večino onesnaženja na zemlji zgodilo v času mojega življenja. Že dolgo čutim, da me predmeti dušijo. Mislim, da sem dolžna prispevati k zaustavitvi poblaznele materialne hiperprodukcije. V obratnem sorazmerju se krči in do bolečine poenostavlja duhovno doživetje življenja. Idejni iniciator in organizator Borut Savski nas je povabil na skupno srečanje pred odhodom v Graz, kjer smo se ljubljanski udeleženci seznanili med seboj in na kratko povedali, s čim se bomo predstavili graškim kolegom in publiko. Bila sem v zadregi. V mislih sem imela urbano akcijo *Srčni utrip*, izvedeno leta 1995 za Državico Ptičjestrailno. Tej akciji sem želela dati nov okvir. Ko je Borut povedal, da bomo v Grazu tik pred parlamentarnimi volitvami, sem se odločila, da to izkoristim.

Akcijo *Srčni utrip* mi je na graških ulicah pomagala izvesti študentka arhitekture Renate Mihatsch, ki je svojo nalogo odlično opravila. Renate je v nemščini nagovorila naključno izbrane mimoidoče in me predstavila kot umetnico, ki izvaja akcijo v okviru festivala Štajerska jesen ter jih prosila, da mi podajo roko, da prisluhnem njihovemu srcu. Večina se je pozitivno odzvala, kar me je prijetno presenetilo. Le starejši moški se niso pustili zmotiti na svoji poti. Potem ko sem otipala žilo na roki, sem kratek čas poslušala (ne merila!) bitje njihovega srca, se jim zahvalila in jim zaželela, da volijo s srcem. Izročila sem jim letak, kjer je bilo pojasnjeno, da me je za dvig razpoloženja med državljani pred volitvami najela avstrijska državna služba za stike z javnostmi. To pojasnilo je seveda dezinformacija. Z njim skušam vzbuditi kritičen odnos do metod in name-